

Norbert Winney és Tim Morgan

Manonymus - részlet

A Demvur és Khittara határán húzódó hegyvidék az egyenlítői nap kíméletlen ostroma alatt állt. A völgyekben forrott a levegő, a sziklák perzseltek, s nem tette barátságosabbá a vidéket a völgyben gőzölgő mocsár sem. A kietlen táj bugyborékoló neszeit csak a kabócák berregése, a meleg légáramlatokon sikló sasok időnkénti vijjogása, valamint egy apró tulajdonost sejtető, vékonyka orrhang törte meg.

– Jobbra! Mindjárt ott vagyol!

– Jó... – jött válaszul a tompa nyögés, mely mélyebb volt ugyan, ám nem kevésbé nazális. A gennymanó, akitől származott, egy csenevész fa gyengécske ágán egyensúlyozott, mely a posvány fölé nyúlt, míg cingárabb, mászásra alkalmasabb alkatú cimborája az ingovány melletti sziklákról, az árnyékból osztotta tanácsait.

– Mondom, hogy jobbra! Miért balra kapaszkodol?

– Ha ennyire tudod, miért nem te mászol?

– Mert én láttam meg! Megegyeztünk: ha neked kell egyik, szerezd meg te őket!

Ez bizony megfelelt a valóságnak. Mégis, a duci manót elfogta a bizonytalan érzés, miszerint a munkamegosztás nem teljesen igazságos... Sőt, néha kimondottan az volt a benyomása, mintha kákabélú cimborája szándékosan sodorná veszélybe, csupán a móka kedvéért.

No mindegy, gondolta, és az akadályok helyett a céljára fókuszált. Ha már itt van, megszerzi a patkókat.

Amiért ugyanis ilyen kockázatos tornászmutatványba fogott, nem volt más, mint két patkó. Nem miattuk vetődtek persze eme kietlen vidékre, amúgy is erre vándoroltak, de amikor észrevették őket, úgy érezték, életük nem lehet teljes a patkók nélkül.

Nem mintha annyira vonzóak lettek volna azok a fémdarabok. Elrettentésül ott voltak például a foszló lólábak, melyekre illesztették őket hajdan, s melyek most dárdákként törtek az égnek a barna iszapból. Míg más a hányás gondolatát fontolgatta volna, a vaskos teremtest cseppet sem zavarta az undorító látvány. Egy olyan lény, aki egész évben ugyanazt a gúnyát hordja, és csak akkor veszi le, amikor gennyes váladéka már használhatatlanra keményítette... nos, egy pár oszló végtagot egy átlagos gennymanó még nem tart gusztustalannak.

A patkók nem tűntek különösebben esztétikusnak vagy értékesnek, de a manót ez érdekelte legkevésbé. E nagyfülű, kisebbfajta ormánnyal rendelkező szerzetek ugyanis kényszeres vágyat éreznek arra, hogy megszerezzenek dolgokat. Na nem mintha gazdagodni vagy birtokolni akarnának, sőt, sok esetben, ha megtelik a tarisznyájuk, el is hajítják azt, amiért annyi kockázatot vállaltak. Tudta ezt magáról a duci manó is, de az önismeret és a tények által sugallt józan belátás helyett a zsigereit uraló késztetésre hallgatott. *Megszerezni!* Számára életstílus volt, hogy megkaparintson dolgokat – és ebben egyáltalán nem különbözött fajtársaitól.

– Mi lesz, ha mocsárba pottyanak? – bizonytalanodott el, ahogy az ág mindjobban himbálózott alatta.

– Már elfelejtetted, ostoba? – méltatlankodott a kisebb. – Derekadon kötél van!

– Derekamon igen... De nincs hozzákötve semmihez! Mocsár fölött lóg!

– Mondtam már, kihúzlak veled, ha beesel.

A köpcös manó nem volt meggyőzve, de félretette kétségeit. Próbált nem gondolni az alatta bugyogó ingoványra, s noha az ág hevesen rángatózott alatta, sikerült eljutnia a végére. Lelkesen kinyúlt az első patkó felé, és némi lengedezés után megmarkolta.

– Juhé! Megvan!

– Szedd le!

A vaskos manó málé száját ismét morgás hagyta el. Könnyű azt mondani! Ha valaki fel-le hintázik egy ágon, egyik kezével kapaszkodik, másikkal pedig egy patkót szorongat, némileg megcsappan az ügyessége.

A pirinyó lény látta, hogy csak úgy tudja leszedni a patkót, ha mindkét keze szabad. Szorosan ráfonta hát kurta, szakadozott bőrnadrágba bújtatott lábát az ágra, óvatosan átfordult, s úgy lógott, mint egy lajhár. Hogy kibiztosítsa magát, felhúzta a madzag végét, és nagy gonddal rákötözte az ágra. Talán ez megtartja, ha lepottyanna... mindenesetre szabaddá vált mindkét keze!

A nadrágját tartó övhöz nyúlt, és egy gyümölcsmagozó töröcskét varázsolt elő. A szájába vette, és úgy hajolt ismét a patkó felé.

Hamar rájött, hogy a patkószegek erősebbek, semmint hogy ő himbálózás közben, egyre görcsösebben tartva magát, fel tudja feszíteni őket. Ez azonban nem állhatta útját. A lótetem bokáját kezdte tanulmányozni, majd nekiesett a késével, és az egész patát lenyiszálta. Sugárzó arccal mutatta fel társának a kincset.

– Hohó!!! – sikongatott amaz, s olyan örömtáncot lejtett, hogy majd' kibújt közben viseltes ágyékkötőjéből. – Másik, másikat is!

A köpcös lényecske a tarisznyájába rejtette a mumifikálódott lólábvéget, és lendületesen az eleddig békén hagyott patkóért nyúlt.

A vékonyka ág ekkor döntött úgy, hogy nem bírja tovább a terhelést, és ezt hangos recsenéssel adta a csöppségek tudtára. A testes manó ijedtében szétnyitotta combját, elejtette bicskáját, és minden erejével a ló jobb hátsó lábát markolta. Várta, hogy teste nekicsapódjon a csontos végtagnak, vagy a dögletes büzt eregető lábba csobbanjon, de semmi ilyesmi nem történt. Az ág megtört ugyan, de a benne levő szárazak még a fához kapcsolták, és a rostjain csüngött bágyadtan. Ugyanakkor, a manó még mindig hozzá volt kötözve. A madzag megfeszült, és a derekánál fogva húzta az apró testet.

A gennymanó mozdulni sem mert.

– Segíts! Mit csináljak? – kérdezte kétségbeesetten, de választ már nem kapott, a ló patája ugyanis a folyamatos húzástól megadta magát, és levált a bokáról. A szerzet, kezében a patával, ismét zuhanni kezdett, és lendülete ezúttal elég volt ahhoz, hogy a meggyengített ágvéget is letépje.

Nagy csobbanással pottyant a mocsárba. Szerencséjének köszönhetően a fenekére, s nem a fejére huppant, ám ez nem akadályozta meg abban, hogy azonnal süllyedni kezdjen. Pillantása az ágra esett, melyhez hozzákötözte magát, de az is a posványban végezte, és túl messze volt ahhoz, hogy megragadja, és kidobja a társának. A kötéllel maga felé kezdte ugyan húzni, de hiába, azt is hamar benyelte a cuppogós ingovány.

– Segíts! – kiáltotta, ám a társát nem látta sehol. Más esetben duzzogni kezdett volna, most viszont kénytelen volt életben maradni.

Megkapaszkodott a mellette meredező lólábban, és próbálta magát kihúzni a lápból. Kis ideig úgy tűnt, eredménnyel jár, de aztán a végtag feladta a küzdelmet, és nemes egyszerűséggel eldőlt.

A manó reménykedett benne, hogy ha rátámaszkodik, fennmaradhat, de mikor az aszalt bőrrel borított csontok is süllyedni kezdtek, hamar elszállt a reménye.

Már vállig ellepte a posvány, és semmi okosság nem jutott eszébe. Talán ha a másik lólábig eljutna... és ha az stabilabb...

Egy vaskos ágvég csapódott a sárba az orra előtt.

– Kapd el! – hallotta kis társa hangját. – Kihúzlak.

A szerzet megragadta az ágot. Hálásan a cimborájára nézett, aki időközben felmászott a fára, és egy vékony ágon egyensúlyozott. A cingár manó jelentéktelen izmai pattanásig

feszültek, ahogy megpróbálta kiszabadítani húsosabb társát a mohó mocsár fogságából. Úgy tűnt, erőfeszítését siker koronázza, ugyanis nemcsak, hogy egészen hasig kiemelte a lápból a pajtását, de időközben a sziklás part felé is vonszolta. A vaskos manó úgy gondolta, végső lendületet ad a mentésnek, és ahelyett, hogy csak passzívan kapaszkodik, elkezdi magát felfelé húzni az ágon.

– Juhé! Mindjárt... kinn...

– Hohó! – nyögte a kisebb. – Ne olyan erősen! Óvato...

Mondandójának egy csobbanás vetett véget, ahogy ő is belehuppant a mocsárba.

– Na, szép kis segítség!

– Mondtam, hogy ne olyan erősen! – vágott vissza a vékonyka búzlény. – Most engem is berántottál!

– Miért nem kapaszkodol jobban?

– Te rántottál be!

– De miért nem kapaszkodol jobban? Most megint süllyedek! – A köpcös manó kezdett kétségbeesni, ahogy a posvány ismét a mellkasát nyaldosta.

– Nem ficánka akkor!

– Csinálj valamit! Már nyakig ér!

– Nyugi!

– De süllyedünk!

– Süllyedünk?

Rövid várakozás után a testesebb manó csodálkozva elhúzta málészáját.

– Ööö... Nem süllyedünk?

– Ne csodálkozz! Egy köpésre vagyunk szélétől. Itt sekély.

– Akkor... juhúú! Nem nyiffanunk!

*

A manók a fékevesztett csigák gyorsaságával verekedték magukat partra, és egy-egy fadarabbal tessék-lássék levakarták magukról az iszapot.

– Megvan mindkét patkó? – hozakodott elő a kérdéssel a kisebbik.

– Meg! Meg! – nyúlt a tarisznyájába a másik, és elővette a két patát, rajtuk a patkókkal.

– Egyiket ide, ni!

– Nem! – visította a vaskos. – Én másztam érte! Enyém!

– Hohó! Megbeszéltük! Én láttam meg! Én találtam!

– Majdnem elpatkoltam!

– El is fogol, ha nem adod egyiket!

– Vedd el, ha tu...

A kisebb manónak azonban nem kellett egyszer mondani. Mielőtt a komája befejezhette volna, az egyik patkót már ki is kapta a kezéből. Annak sem kellett több, rávetette magát, hogy visszaszerezze. Apró kergetőzésekkel, vidám pofozkodásokkal tarkított játékos versenybe kezdtek, hogy melyikük tudja ellopni a másiktól az annál levő patkót, lehetőleg úgy, hogy amelyik meg éppen nála van, az maradjon is ott. Teljesen belemerültek a mókába, és úgy elszállt felettük az idő, hogy észre sem vették. Hol az egyiknek, hol a másiknak kedvezett a szerencse, de sosem volt tartós a győztes boldogsága.

Pillanatnyilag épp a köpcösebb, málészájú gennymanó állt nyerésre, mindkét patkót magánál tudva.

Az útonállásra berendezkedett ork banda főnökét azonban, aki egy szikla rejtekéből bújt elő, ez cseppet sem érdekelte.

– Bűdös kis gennymanók! – harsogta. A pajkos kis teremtmények, akiket eddig teljesen lekötött az, hogy egymástól lopkodjanak, most meglepődve rápillantottak.

A sötét arcszörzettel megáldott bandafőnök, megtámogatva hatfős bandája lelkes röhgicsélésével, magabiztosan elmosolyodott.

– Van valami, hmm, elvámolnivalótok? – hajolt kedélyesen az apróságok felé.

– Há' jóhogy van! – kurjantotta a rablócsapat legfiatalabb, leglelkesebb tagja. Remélte, hogy ezzel jó pontot szerez társainál, ám azok ahelyett, hogy vele foglalkoztak volna, előkapták gazdag fegyvertárukat, és fenyegetően a gennymanókra fogták mindazt, ami rájuk fogható.

– Ti kik vagytok? – kérdezte a vékonyabb gennymanó, izgatottan gyűrögetve bőrdarabkákból összevarrt, szakadozott ágyékkötője szélét.

– Hogy kik vagyunk? – visszhangozta a vezérork kedveskedő hangon. – Megmondom én: útonállók vagyunk.

– Útonállók? – ragyogott fel a vaskosabb gennymanó.

– De jó! – lelkesedett a másik is, és cinkos mozdulattal oldalba bökte a társát.

Az orkok nem éppen erre a reakcióra számítottak, de nem zavarodtak bele a szerepükbe.

– No, ilyen hozzáállással lehet dolgozni. Mitek van?

– Ó, odaadjuk bárminket! Csak, csak mondd meg, mi kell! – ujjongott a kisebb szerzet.

– Igen, igen! Adunk bármit! – erősítette meg a barátja.

– Psszt, főnök! Nekem ez gyanús... – súgta a banda legviláglatottabb tagja a vezér felé.

A gennymanók őszinte csodálkozással meredtek rá.

– De nem, nem, mi tényleg! Adom is... – kezdte a vékonyabbik.

– Van két patkóm! – tromfolt rá a társa, s mielőtt megállíthatták volna, levette a tarisznyáját, és maga elé öntötte a tartalmát: pár festett üvegszilánkot, nyúlfejet formázó karneváli álarcot, egy kopott nyílhegyet, három szottyadt almacsutkát, egy nádból vágott fúvócsövet, egy döglött békát és egy patkót.

– Csak *egy* patkód van, az is valami undorító patára szögelve... – mutatott rá csalódottan a bandavezér.

A köpcös manó rosszállóan ágyékkötős társára pillantott, aki fülig érő szájjal szólni készült.

– Ó, másikat biztos elvesztette valahol... – tódította. – De ez varázsos!

– Varázsos? – kérdezte a másik meglepve.

– Persze, persze! Mágiákus! – bizonygatta, és leplezetlenül a társára kacintott.

– Ugyan hogy lehetne már egy döglött ló patája, rajta egy kopott patkóval, mágikus? – fakadt ki a bandavezér. – Hülye vagy te, manó!

– Psszt, főnök! – súgta megint az egyik ork. – Én azt hallottam, hogy a gennymanók megérik, ha valami mágikus...

Az ork vezér felemelte a patát, undorodva, mintha abból bármelyik pillanatban vedlő varangyok ugorhatnának elő, és a rajta levő patkót szemlélgette.

– Hát, vannak rajta rúnaféleségek...

– Nyilván szerencsepatkó – vélte az egyik ork.

– Igen! Szerencsepata! – bólogatott az ágyékkötős manó szaporán.

– Nem is tudom – dörmögött a banda tudora. – A lónak mintha nem hozott volna szerencsét...

– És itt van minden kincsem... – hagyta figyelmen kívül az ork dünnyögését a köpcös szerzet, ám a barátja most sem engedte, hogy végigmondja.

– ...kincsünk...

Eltelt pár pillanat, míg a köpcös vette a lapot.

– Ööö... kincsünk, minden kincsünk, kettőnké, de vigyétek, tiétek! Cserébe csak...

– *Cserébe*, manó? – horkant fel gúnyosan a bandavezér. – Tán azt mondtam, *kereskedők* vagyunk? Nem! Mi nem adunk semmit, főleg ezért a sok limlomért. Nekem ugyan nem kell a döglött békád!

– Igen, igen, úgy van, jól beszélel, raboló úr. Csak azt szeretnénk, hogy...

– Szeretnéd? Ugyan mit szeretnél?

– Hát hogy hogy hívnak? – vágta ki köntörfalazás nélkül az ágyékkötős gennymanó.

– Mit érdekel az titeket?

– Hát, mert hogy...

– ...mert raboló úr olyan délceg és erős...

– ...ilyen szép arcszörrel...

– ...és hogy biztos híres raboló. Ugye?

A köpcös teremtmény csillogó szemmel meredt az ork főnökre.

– Ugye? – csatlakozott a másik is, egy élelmet kolduló kutya átható pillantásával.

– Mi tagadás... – húzta ki magát a vezér, de a legtapasztaltabb társa mogorván a manókra förmedt.

– Miért akarjátok tudni?

– Nálunk ez dicsőség!

– Igen, igen! Dicsőség! El fogjuk mondani falunkban!

– Hogy találkoztunk híres rabolóvezérrel! Milyen jó lesz!

– Mindenki irigyel majd!

– Mindenki! Hősök leszünk!

– Mi ez az éktelen baromság? – fordult a főnök a csapat eszéhez.

– Hát... – vont a meg a vállát – ...a gennymanók tolvajnépség. Végül is, lehet, hogy nekik dicsőség, ha híres rablóval találkoznak...

– Ez a helyzet, tökmagok? – firtatta a bandavezér.

– Ez! Ez! – bólogatott olyan hevesen a köpcös, hogy majd' kiesett a nadrágjából.

– Bizony ez! – helyeselt a másik is.

– Hát... szó, mi szó, hét határba' ismernek. Még vérdíjat is tűztek ki a fejemre! Nagyon híres ork került ma az utatokba!

– Milyen szerencse! – sóhajtozott tágra nyílt szemel a vaskosabb manó.

– Azt hiszem, abból nem lehet baj, ha tovább öregbítitek a hírnevemet, hadd ismerjék meg, hadd féljék mások is.

– Hogy hívnak? – türelmetlenkedtek a csöppségek.

– Mondd már! Hogy?

– A nevem... – tartott egy kis hatásszünetet – Bozotosh Djalú.

– Jó név! – vigyorgott teli szájjal a kisebb büzlény, és a könyökével megbökte a másikat.

– Igen! Igen! Jó lesz! Nagyon jó! – lelkendezett az is. – Lehetne még csak azt, hogy kezet foghassunk?

– Én akarom! – visította a kisebb.

– De én adok neki patkót!

– Na de patkót én találtam!

Az orkok furcsálkodva látták, hogy a testesebb szerzet egy baráti jellegű gyomorszájas ütéssel vet véget az oktalan vitának. Míg társa tátogva levegőért küzdött, ő büszkén az ork bandavezér elé járult, és előre nyújtotta a kezét.

Bozotosh Djalú hitetlenkedve nézte.

– Lásd, kivel van dolgod! Ha már az almacsutkáid nem kellene, a szerencsepatkóért ennyit kaphatsz. De csak ha megtörlöd előbb a kezéd...

A köpcös gennymanó villámgyorsan belemaszatolta mindkét kezét hasított patkánybőrből varrt, toldozott-foltozott nadrágszárába, amitől az tisztult egy kicsit, majd sebtiben az ork felé nyújtotta a markát. Az ork bandavezér kegyesen megragadta azt.

– Üdvöz légy, Bozotosh Djalú... – mondta láthatóan a röhögéssel küzdve a szerzet, tekintetét egyenesen az orkéba fúrva. Az mintha kicsit megszédült volna, zavartan válaszolt.

– Ööö... örvendek a szerencsének. Hmm... A szerencse... patkónak, úgy értem... – nyögte bizonytalanul, majd elkerekedett szemmel elengedte a manó kezét, és tétován a társaira nézett.

A parányi teremtmények, miközben összeszedték a kiszórt kincseket, féktelenül ugrabugráltak és hahotáztak, aztán se szó, se beszéd, elszaladtak.

– Hé, főnök! Ezek... megpattannak! – kiáltotta a fiatal bandatag. – Kapjuk el őket?

– Ne... nem kell – mondta, majd a homlokára tette a kezét. – Hadd... hadd menjenek.

– Mi van veled, ööö... ööö... főnök? Napszúrást kaptál?

A bandavezér azonban csak tanácstalanul rázta a fejét.

*

Bár az orkok még egy ideig nem jöttek rá, a manók pontosan tudták, hogy mi lelte az ork főnököt. Ellopták a nevét.

Eddig ugyanis a pöttöm lények egyikének sem volt neve. A gennymanók társadalmában senki sem *kap* nevet – mindenki azzal bizonyítja érettségét, felnőttkorba lépését, ha nevet *lop* magának. Éppen ez történt most.

A manók a biztonság kedvéért meg sem álltak, amíg olyan sziklapárkányra nem másztak, ahova az orkok nem jöhettek utánuk.

– Te... – lihegte Bozotosh Djalú, a köpcös szerzet, mikor végre beérte a barátját. – Ho... hogy isz... kiri... ztél olyan gyorsan?

A még mindig névtelen manó, aki a társa megérkeztéig eltelt időt azzal töltötte, hogy lefeszegesse a megmaradt patkót a patáról, fölényesen válaszolt.

– *Nálad* mindig gyorsabb voltam.

– De nem ennyivel... Úgy iszkiriztél, mintha ágyékkötőd égne.

– Biztos belassultál! Mert már *neved* van! – jött a komolytalan találgatás.

– Inkább te gyorsultál fel. De mitől? – surrant közelebb a társához Djalú, és egy hirtelen mozdulattal kikapta a kezéből a megmaradt patkót. – Háhá! Enyém! Megint enyém!

Nevetni kezdett, aztán egy pillanatra ledermedt, és döbbenten állt. A másik ki is használta az alkalmat: felugrott, és belecsimpaszkodott a patkóba. Mindketten ráncigálták, minden erejükkel próbálva végleg magukhoz ragadni. Az lett a vége, hogy Djalú, erejét kihasználva, a sziklapárkányra lökte a társát.

– Nyugi... Várj kicsit! Érzek valamit! Patkó... sugároz magából!

– Sugároz? – hüledezett a másik, miközben feltápáskodott.

– Hát így... vibrál. Lehet, hogy varázsos?

– Hohó! Most már érzel mágiát! Mert van neved! – lelkenedett a kisebbik manó.

– Nahát! – csapott a homlokára a pufi teremtmény. – Érzek mágiát! És, és, én mondom, ez mágiákus!

– Milyen mágiája van?

– Hát azt... azt, hát... azt nem tudom... – hebegett Djalú.

– Én tudom! – ujjongott az ágyékkötős. – Tudom!

– Te is érzel mágiát? – lepődött meg a köpcös.

– Nem, nem, nem! Én *gondolkozok*! – kocogtatta meg barátja kobakját, aki, ha lehet, még butábban nézett rá. – Nem érted? Nem érted? Patkó gyorsít! Hohó! Akinél van, gyorsabban fut!

Djalú áhítattal nézett a kezében levő patkóra.

– Nahát... – tátogta mélán, de sok ideje nem jutott rá, mert a cimborája kikapta a kezéből a patkót, és körbe-körbefutkározott vele a sziklapárkányon.

– Enyém! Enyém! Nem kapol el! Enyém! – kiabálta csúfondárosan. Djalu csalódottan nézte a céltalan rohangálást.

– De nekem legalább van nevem! – vetette oda társának. – Neked nincs. Ha nem szerzel, kampecolol!

És ezt nem fenyegetésnek szánta. A gennymanók élete ugyanis nem csak játék és mese. Akik elérik a megfelelő kort, de nem teljesítik a Névpróbát, vagyis nem lopnak maguknak nevet egy holdhónapon belül, egyszerűen elpusztulnak. Djalu tehát megnyugodhatott, de barátjának, szerencsétlen esetben, már egy hete sem maradt amúgy sem hosszú életéből.

A kisebb gennymanó megállt.

– Igen – lógatta a fejét. – De nekem is lesz nevem! – kiáltotta olyan harciasan, hogy hihetetlennek tűnt a pár pillanattal ezelőtti szomorkodás. – Lesz nevem! Segítel, ugye?

– Persze, hogy segíték! De hol lopizzunk nevet? Milyen nevet akarol?

A kis manó elgondolkodott. Ez ugyanis nem volt egyszerű kérdés, figyelembe véve kolóniájának társadalmi berendezkedését. Abban a falucskában, ahonnan származtak, régi hagyomány, hogy hírhedt tolvajok, banditák és más gonosztevők nevét lopják el maguknak. Aki nem ilyesmit szerzett, jobban tette, ha vissza sem tért. A gennymanóknak ráadásul érdemes minél veszedelmesebb haramia nevét elhappolni, mert a későbbiekben, a Névpróba után, az vált a fiatalok vezérévé – és később, az öregebbek halálával az egész törzs vezetőjévé –, aki a legismertebb névvel dicsekedhetett. Djalu egy útonálló nevével viszonylag jól érezhette magát, társának tehát, ha előkelőbb helyet akart elfoglalni kis közösségük hierarchiájában, még ennél is jobban csengő nevet kellett szereznie. Az idő viszont szorított.

– Kalóz! Egy kalóz nevét akarom! – rikkantotta a vékony kis manó.

– De Üvöltések Tengere túl messze... – hűlt el a vér Djaluban. – Soká tart odaérni!

– Kalóznevet! Kalóznevet akarok!

– Addig elpatkolhatol!

– Ka-lóz-ne-vet! – követelte a kis gennymanó.

– Figyelj, nagy kalózáros, Jangi, messze van! Esetleg Zulba, de ott meg nincs annyi kalóz...

– Hohó, csak irigy vagyol! Mert nekem igazi kalóznevem lesz! Zulba! Zulba! Menjünk oda!

– Hát, jó, jó. Ahogy akarod...

– Indulás! Indulunk Zulba!